

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf
Sędzia SA:	Grażyna Matuszek
Sędzia SA:	Walter Komorek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **J. B.**

przeciwko: **W. D.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu

z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt I C 1064/11

p o s t a n o w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 października 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił zażalenie powoda na postanowienie tegoż Sądu z dnia 21 września 2011 r. w przedmiocie wstrzymania wykonania nakazu zapłaty. W dniu 2 listopada 2011 r. pełnomocnik powoda wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 18 października 2011 r., zaskarżając je w całości i uiszczając jednocześnie opłatę od zażalenia w kwocie 30 zł. Zarządzeniem z dnia 8 listopada 2011 r. wezwano pełnomocnika powoda do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. W odpowiedzi na wezwanie pełnomocnik powoda podniósł, iż wartość przedmiotu zaskarżenia wynika z jego niemajątkowego charakteru, a postępowanie zażaleniowe ma incydentalny i samodzielny charakter. Na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 zd. 3 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c., postanowieniem z dnia 25 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu sprawdził wartość przedmiotu zaskarżenia wskazaną w zażaleniu powoda na postanowienie tamtejszego Sądu z dnia 18 października 2011 r. i ustalił ją na kwotę 140.000 zł. W związku z tym Przewodniczący w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu zarządzeniem z dnia 31 stycznia 2012 r. (k. 173 akt) wezwał pełnomocnika powoda do uiszczenia brakującej opłaty od zażalenia w kwocie 1370 zł (30 zł uiszczono przy wniesieniu zażalenia) w terminie 7 dni.

W zażaleniu na to ostateczne zarządzenie powód zarzucił, wnosząc o jego uchylenie, że zażalenie nie zmierza do realizacji prawa, mającego bezpośredni wpływ na uprawnienia majątkowe powoda, albowiem postępowanie zażaleniowe ma jedynie incydentalny i samodzielny charakter, a jego celem jest rozpoznanie i rozstrzygnięcie roszczenia niemajątkowego, jakim jest uchylenie postanowienia o odrzuceniu zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. nr 90 z 2010 r., poz. 594 ze zm.), piątą część opłaty pobiera się od zażalenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Powód takiego przepisu nie wskazał.

Wysokość opłat od zażaleń w postępowaniu cywilnym reguluje art. 19 ust. 3 u.k.s.c. Przepis ten stanowi, że opłata od zażalenia stanowi 1/5 opłaty, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej, nie precyzując bliżej, jaka opłata stanowi podstawę do jej wyliczenia. W szczególności w art. 19, który przewiduje pobieranie opłat częściowych w różnej wysokości, nie zawarto stwierdzenia, że opłaty te stanowią odpowiednią część opłaty, o której mowa w art. 18 ust. 1. Nie może jednak budzić wątpliwości, że będzie to stanowiło regułę, od której wyjątki mogą wynikać z regulacji o charakterze szczególnym. W wypadku opłat w postępowaniu zażaleniowym tego rodzaju regulację o charakterze autonomicznym stanowi niewątpliwie art. 22 u.k.s.c. Konstrukcja tego przepisu wskazuje wyraźnie, że w przypadkach, gdy przedmiot orzeczenia, na które zostało wniesione zażalenie, nie pozostaje w związku z meritem sprawy, ustawodawca uznał za celowe określenie wysokości opłaty od zażalenia w oderwaniu od wysokości opłaty pobieranej od pisma wszczynającego postępowanie w sprawie i dla części zażaleń opłaty od nich określił w wysokości stałej. Pozostaje do rozważenia, czy jest to jedyny wyjątek odnoszący się do sposobu określenia wysokości opłat w postępowaniu zażaleniowym, skoro jednocześnie w u.k.s.c. przewidziano wypadki pobierania opłat od szeregu rodzaju pism, które w związku z toczącym się postępowaniem sądowym, wymagają odrębnego rozpoznania, a ich materia również nie pozostaje w bezpośrednim związku z przedmiotem postępowania w sprawie, a w szczególności na sposób ich rozpoznania nie rzutuje wartość przedmiotu sporu. Przykładowo wymienić można różnego rodzaju wnioski o nadanie klauzuli wykonalności (art. 71 u.k.s.c.) oraz wnioski o udzielenie, zmianę i uchylenie zabezpieczenia (art. 68 i 69 u.k.s.c.). Na gruncie art. 19 ust 3 u.k.s.c. nie można a limine odrzucić rozwiązania, że także w tego rodzaju wypadkach, gdy istnieją przepisy szczególne określające wysokość opłat od pewnej kategorii pism, które podlegają odrębnej opłacie sądowej, także opłata od zażalenia może być pobierana w zależności od wysokości opłaty należnej od odpowiedniego wniosku, a nie opłaty w sprawie, w której został on złożony. Brzmienie art. 19 ust. 3 u.k.s.c. nie wyłącza takiego rozwiązania, skoro w przepisie tym jest mowa wyłącznie o „opłacie”. Jest zaś zrozumiałe, że przy koncepcji, o której wyżej mowa, zbędne było powtarzanie regulacji dotyczącej wysokości opłaty od zażalenia, gdyż art. 19 ust. 3 u.k.s.c. został zamieszczony w części ustawy zawierającej przepisy ogólne, odnoszące się do zasad pobierania opłat sądowych we wszystkich rodzajach spraw. Również z tego względu nie można przyjąć, że podstawę do ustalenia wysokości opłaty od zażalenia na zasadzie określonej w art. 19 ust 3 u.k.s.c. mogą stanowić wyłącznie opłaty, o których mowa w art. 18 tej ustawy.

Z powyższego wynika, iż zażalenie powoda na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 31 stycznia 2012 r. wzywające powoda do opłacenia zażalenia na postanowienie tamtejszego Sądu z dnia 18 października 2011 r., ma bezpośredni z nim związek i wymaga opłaty zgodnej z art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 385 i art. 397 § 2 k.p.c.